

Arrest

nr. 347 220 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PETIT
Groenkraaglaan 3
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 28 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart een staatsburger van Vietnam te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Zijn eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond omdat zijn aangehaalde problemen, met name het niet kunnen afbetalen van leningen bij de bank en de maffia, economisch van aard zijn, en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald zijn etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wist hij deze motieven niet

geloofwaardig te maken. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 318 462 van 12 december 2024.

In het kader van zijn huidige verzoek verklaart verzoeker geen nieuwe redenen te hebben, en blijft hij vasthouden aan zijn wens om in België asiel te krijgen zodat hij hier kan werken om de schulden van zijn ouders te kunnen afbetalen. Indien hij dit niet kan doen, vreest hij dat de maffia waarvan zijn familie geld leende wraak zal nemen. Ter staving van zijn huidige verzoek legt hij volgende documenten neer: zijn Vietnamese identiteitskaart en paspoort, zijn Hongaarse verblijfsvergunning, zijn geboorteakte en bewijs van goed gedrag en zeden in Vietnam, documenten omtrent een lening, een akkoord voor een proces-verbaal, een foto van een bus en brommer, een brief van zijn advocaat en een bewijs dat zijn vorige advocaat zou zijn overleden. Deze voorgelegde documenten betreffen allen kopieën.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) hij in zijn huidige verzoek zonder meer terugkomt op zijn initiële asielmotieven, en de verschillende voorgelegde documenten er niet in slagen om de eerdere vaststelling te weerleggen dat hij de aangegane leningen niet geloofwaardig wist te maken.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn nieuwe elementen. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidige verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoeker wijst op het recht om gehoord te worden en het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een

verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De Raad merkt verder op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan de beslissing zal worden genomen, behalve wat betreft het vaststellen van tegenstrijdigheden, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichtingen te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet weet te overtuigen.

9. Verzoeker stelt dat: “Enerzijds erkent het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat verzoeker bij de herindiening van zijn verzoek meerdere documenten heeft neergelegd die niet aanwezig waren in het kader van de eerste procedure. Anderzijds wordt aan deze stukken elke juridische relevantie ontkend door de loutere vaststelling dat zij geen “nieuwe elementen” zouden vormen, zonder dat op begrijpelijke wijze wordt uiteengezet waarom deze kwalificatie wordt gehanteerd. Een dergelijke motivering bevat een evidente interne tegenstrijdigheid, aangezien documenten die objectief bij de herindiening werden overgelegd en die niet in het oorspronkelijke dossier voorkwamen, niet tegelijk als bestaand en als niet-nieuw kunnen worden beschouwd zonder een concrete, verifieerbare en dossiergebonden toelichting.”.

De commissaris-generaal heeft het volgende vastgesteld in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek (omtrent het ontbreken van documenten): “U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. (...) Immers dient vooreerst te worden aangestipt dat u de bovenstaande problemen geenszins wist te staven, waardoor dit in wezen niets meer dan blote beweringen blijken te zijn. (...) Ten slotte laat u het na enig begin van bewijs neer te leggen wat betreft uw identiteit en reisweg. U stelt uw Vietnamese identiteitskaart in Vietnam achtergelaten te hebben, maar stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u via uw moeder een kopie van het document zou kunnen bemachtigen. U zou dit vervolgens aan het CGVS overmaken (CGVS p.5), hetgeen u naliet te doen; het CGVS mocht tot op heden geen documenten van u ontvangen. Uw Vietnamese paspoort zou u dan weer kwijtgeraakt zijn in het Zuidstation te Brussel (CGVS p. 5). U heeft het verlies van uw paspoort nooit aangegeven aan de daarvoor bevoegde instanties, waardoor dit in se niets meer is dan een blote bewering die niet overtuigt. Het ontbreken van een origineel en geldig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zich geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”.

In het kader van zijn huidige verzoek werd o.a. het volgende (vast)gesteld in de bestreden beslissing (omtrent zijn voorgelegde documenten): “(...) Met andere woorden, slagen de door u voorgelegde documenten er niet in om de voorgaande conclusie van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. Nergens blijkt uit deze documenten dat u een probleem heeft met de maffia, noch heeft u een vrees voor vervolging ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten aangetoond. U haalde zelf geen enkel probleem met uw overheid aan.”.

De Raad wijst er op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde/onvolledige lezing van de motivering in de bestreden beslissing: “Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”. Zijn voorgelegde documenten in het kader van zijn huidig verzoek betreffen nieuwe elementen aangezien hij dergelijke stukken tijdens zijn voorgaande verzoek niet heeft voorgelegd. Daarnaast moeten deze stukken ook de kans vergroten op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen (zie supra punt 7), wat in casu niet het geval is (zoals blijkt uit de vaststellingen dienaangaande (zie infra punt 12)).

10. Verzoeker stelt dat: “Door deze stukken te verwerpen op grond van overwegingen die verband houden met hun vermeende bewijskracht of overtuigingswaarde, verwacht het CGVS op manifeste wijze de beperkte ontvankelijkheidstoets van een volgende aanvraag met het inhoudelijk onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming.”.

Waar verzoeker meent dat verweerder een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

11. Verzoeker stelt dat “De bestreden beslissing berust op een reductieve en juridisch onjuiste kwalificatie van de door verzoeker aangevoerde risico’s, door deze zonder verdere analyse te herleiden tot louter “sociaal-economische moeilijkheden” die geen aanleiding zouden kunnen geven tot internationale bescherming. Door aldus te oordelen miskent het CGVS zowel de draagwijdte van de subsidiaire bescherming als de relevante bepalingen van nationaal en Unierecht.”.

De Raad wijst op hetgeen werd vastgesteld in de beschikking, waarnaar verwezen wordt in het arrest nr. 318 462 van 12 december 2024, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens zijn eerste verzoek, waarin niet enkel werd vastgesteld dat verzoeker Vietnam verliet omwille van problemen die geen verband hielden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, maar ook dat zijn aangehaalde motieven niet konden overtuigen: “2.1. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat ze wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat haar ouders arm zijn, besloten een lening van 15.000 Amerikaanse dollar aan te gaan om haar reis naar het buitenland te kunnen bekostigen, de schuldeisers van de lening om de paar maanden bij haar ouders langs gaan om het geld terug te vragen en de schuldeisers dreigen het stuk grond van haar ouders af te nemen indien de schuld niet wordt terugbetaald, geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

(...)

2.3. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat ze bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat ze haar financiële problemen en schulden bij de maffia niet aannemelijk wist te maken. Ze doet in het verzoekschrift ook geen enige moeite om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Er kan dan ook worden besloten dat problemen van de verzoekende partij met de maffia niet aannemelijk zijn.”.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Hij haalt verder aan dat: "De bestreden beslissing bevat evenmin enige concrete analyse van de beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst.". De Raad merkt op dat gelet op de op vaststelling dat hij zijn beweerde problemen niet aannemelijk heeft gemaakt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

12. De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal en van deze Raad behoort. De commissaris-generaal en de Raad dienen niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing: "In dit tweede verzoek komt u zonder meer terug op uw initiële asielmotieven, maar legt u verschillende documenten voor. Deze documenten slagen er echter niet in de eerdere conclusie te weerleggen.

Met betrekking tot deze nieuwe documenten dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat het telkens louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de documenten die u uw identiteit staven (zie documenten 1-5), dient opgemerkt te worden dat dit niets meer dan uw identiteit aantoont (documenten 1-2). De Hongaarse verblijfsvergunning versterkt uw verklaringen over uw identiteit en geeft daarnaast enkel aan dat u, nadat uw verzoek om internationale bescherming in België werd afgewezen, op 9 september 2024 een verblijfsvergunning in Boedapest heeft verkregen (zie document 3). Tot slot tonen uw geboorteakte en uw bewijs van goed gedrag en zeden, opnieuw niets meer aan dan uw identiteit en dat u nooit in de problemen kwam met het gerecht in Vietnam (documenten 4-5).

Wat betreft de documenten die zouden aantonen dat uw ouders geld geleend hebben en uw vader een ongeval had (documenten 6-8); dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan de foto van de bus en aan de kopieën van de handgeschreven processen-verbaal en leningsovereenkomst geen bewijskracht kan worden toegekend, aangezien dergelijk materiaal eenvoudig kan worden gemanipuleerd (zie blauwe map, document 1).

Bovendien kan niet worden vastgesteld met welk doel en onder welke omstandigheden deze foto's en documenten zijn opgesteld. Zo valt op dat beide handgeschreven documenten – het proces-verbaal en de leningsovereenkomst– op enkele inhoudelijke verschillen na vrijwel identiek zijn (documenten 6, 7). Hoewel er volgens uw verklaringen meer dan een jaar zou liggen tussen het opstellen van beide documenten, komt het handschrift overeen en is ook het merk van het papier hetzelfde. Dit doet vermoeden dat beide documenten op hetzelfde moment en door dezelfde persoon zijn opgesteld.

Bovendien zijn er ook inconsistenties tussen uw verklaringen en de inhoud van deze documenten op te merken. U stelt bij het CGVS (CGVS, p. 5) en DVZ (vragenlijst CGVS dd. 27 juni 2023, vraag 5) dat uw moeder 1 miljard VND leende, terwijl er in het document dat u indient omtrent deze lening nergens melding wordt gemaakt van uw moeder, maar wel stelt dat uw vader de lener is (document 6). Daarnaast vertelde u dat uw moeder deze lening aanging om een kruidenierszaak te openen, maar dat deze na zes maanden reeds failliet ging door COVID (CGVS, p. 5), terwijl dit document stelt dat deze lening werd aangegaan vele jaren voor de intrede van COVID, namelijk in 2015 (document 6).

Met andere woorden, deze documenten slagen er niet in om de eerdere vaststelling te weerleggen dat u de aangegane leningen niet geloofwaardig weet te maken.

Tot slot, de documenten omtrent uw advocaten (documenten 9-10), namelijk een email van uw huidige advocaat met uitleg over de nieuwe documenten die u indient en een schermafbeelding van een Instagrampost over een herdenking van iemand, voegen in wezen niets inhoudelijk toe aan uw verzoek om internationale bescherming.

Met andere woorden, slagen de door u voorgelegde documenten er niet in om de voorgaande conclusie van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen. Nergens blijkt uit deze documenten dat u een probleem heeft met de maffia, noch heeft u een vrees voor vervolging ten aanzien van de Vietnamese autoriteiten aangetoond. U haalde zelf geen enkel probleem met uw overheid aan."

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het niet enkel omtrent het feit dat zijn voorgelegde documenten kopieën betreffen dat deze terzijde worden geschoven, zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

Door te verwijzen naar zijn voorgelegde documenten, de vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing en rechtspraak, en aan te halen dat de bewijswaarde van zijn documenten wordt ontzegd op grond van algemene en stereotiepe overwegingen, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn aangebrachte documenten en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

13. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

14. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad er op dat artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voorgaand artikel.

15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. DE SMET